

KOLEGYNĚ Z TRAMTÁRIE

Marie Veselá

KOLEGYNĚ
Z TRAMTÁRIE

Marie Veselá

„Přijde vám sem jeden exot!“ strčí Renata hlavu do kanceláře.

Anně přestanou běhat prsty po klávesnici a zamračená se otočí ke dveřím.

„No fakt. Vrátila se odněkud z tramtárie, kde žila s nějakým primitivem. Aby vám tu neskákala po stole jak opice,“ zachichotá se. Kolegyni však na svou strunu nenaladí.

„No však sama uvidíte,“ pronese dotčeně a prudce zavře dveře.

„Ano, sama uvidím.“

Takhle mě uvedla jedna ředitelka planety před nástupem do nového zaměstnání. Vědět to hned a ne až po nějaké době, šla bych raději dělat uklízečku, kde by mě kolegyně braly za sobě rovnou.

Má vedoucí Anča je naštěstí hodná. Nechala mě zabydlet se, pak se mnou prošla budovu a teď mě ochotně seznamuje s prací. Dokud nám oběma nezačne kručet v břiše.

„Půjdeme na oběd? Vezmu tě do jídelny, je trošku z ruky.“

Vyrážíme do zimy. Mrzne, až praští, od pusy mi jde pára, a mimoděk poznamenám: „Ježiši, to je kosa, ještě že mám ten mámin kabát.“

Anča na mě zůstává koukat. „Boží jméno se nemá brát nadarmo.“

Cože? Vždyť tohle se přeci normálně říká. Teď zase koukám já.

„Jsem křesťanka,“ vysvětlí mi, „Ježíše mám v úctě jako svého pána.“

Musím si dodělat školu. Jinak nebudu splňovat podmínky vzdělání a budu krácená na mzdě. Alespoň přijdu na jiné myšlenky a třeba budu moct trochu ubrat léků na nervy. Nebo spíš budu muset, aby mi učení lezlo do hlavy. Prohlížím si školu z protější ulice a nemůžu se ubránit představě, že je to jak jít do lochu. Ba co hůř, v base by mi dali najíst, napít a na vycházky někam na dvůr bych taky mohla. Místo toho budu od podzimu vysedávat po práci ještě tady. Proč jsem se jenom musela v osmnácti zamilovat?

Na mohutné dveře staré budovy si téměř lehám, aby se mi podařilo je otevřít. Na chodbě před vrátnicí je šrumec, studenti pobíhají sem tam a pokřikují na sebe.

„Dobrý den, já jdu na informativní schůzku na dálkové studium.“

„A víte kam?“

Přítakám. Nejsem blbá, snad vím, kam jdu. Hledám výtah, na schodech není k hnutí.

„Nehledáte výtah, že ne?“ usmívá se na mě vrátný. „Žádný nenajdete. Tady se chodí jenom po schodech. A zásadně vpravo.“

Kouknu s podivem do výšky. Jak na Petříně.

„Nahoře je další schodiště, ještě točitější a užší, tak aby to fungovalo.“

Snad se mi nezamotá hlava a nesjedu dolů po levé straně, to by si mě asi podali.

„Jak se ti líbilo ve škole? Co spolužáci?“ přivítá mě Anča hned ráno. Hodím batoh na svůj stůl a zatvářím se kysele.

„Spolužáci snad dobrý, ale nechtěla bys mě doučovat matiku, anglinu, ruštinu, účto nebo snad ekonomiku?“

Zasměje se. „To zvládneš. Když to zvládli jiní.“

„Asi nebyli tak blbí jako já.“

„S pomocí boží se dá zvládnout všechno.“

„Jo tak s pomocí boží,“ hlesnu. Už je to tu zase. „Podle čeho tak usuzuješ?“

„Podle sebe i sester a bratrů. Nám pomáhá, protože Ho o pomoc prosíme ve svých modlitbách.“

Vykulím oči a málem otevřu údivem i pusou. „Proboha – teda chci říci – prosím tě, kolik máš sourozenců?“

„Já mluvím o duchovní rodině. V našem sboru, víš?“

Místo soudružek a soudruhů bratři a sestry. Místo skandování budovatelských hesel v davu modlitby v jakémsi sboru. Zajímavé. Něco se mi na tom ale líbí.

„Takže, když si otevřu učebnici a budu se nad ní modlit, naskáče mi to do hlavy samo? To mě rozhodně musíš naučit!“

Anča mě zpraží pohledem, až se téměř zastydím. Asi z toho nic nebude.

„Když budeš nad učebnicí jen sedět a meditovat, jako nějaký jogín, jenom se otevřeš pro ducha bezbožnosti, který je démonického původu. Musíš se začít učit a prosit o pomoc Ježíše Krista. On ti pomůže. Pokud tvé modlitby budou upřímné a s respektem.“

Žádná polovičatost, jak to tak vypadá. Nechceš prosit, budeš na to sama. Jednodušší by bylo být tím jogínem.

„Hm. A jak se modlíš? To si klekneš a říkáš nějakou naučenou modlitbu?“

„Přijď se podívat na naše nedělní shromáždění a uvidíš.“